

עפ"ג 22465/04/17 - אחמד מראגה נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"ג 22465-04-17
לפני כב' השופט רפי כרמל, אב"ד
כב' השופט כרמי מוסק
כב' השופטת שירלי רנר

המערער	אחמד מראגה
נגד	ע"י ב"כ עו"ד מחמוד ראבח
המשיבה	מדינת ישראל
	באמצעות פרקליטות מחוז ירושלים

פסק דין

1. ערעור על פסק דינו של בית משפט השלום בירושלים (כב' השופטת ג' סקפא שפירא) שניתן ביום 28.2.17 במסגרת ת"פ 13580-08-15.
2. המערער הורשע על פי הודאתו, בכתב אישום מתוקן, בעבירה של הפרעה לשוטר במילוי תפקידו, לפי סעיף 275 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין").
3. בית המשפט קמא הטיל על המערער שלושה חודשי מאסר על תנאי למשך שנתיים מיום מתן גזר הדין שלא יעבור עבירה בה הורשע או עבירה של תקיפת שוטר וכן הוטל עליו קנס בסך 500 ₪ או 5 ימי מאסר תמורתו. הערעור מכון כנגד הרשעת המערער.
4. **ואלה המעשים:** המערער ביצע את העבירה של הפרעה לשוטר במילוי תפקידו בשל אירוע שאירע ביום 2.9.14 בשעות הבוקר. באותו מועד, שוטר ערך דו"ח לאדם אחר, המערער התקרב והתערב בעבודתו של השוטר. השוטר פנה למערער וביקש ממנו לעזוב את המקום. המערער ניסה למשוך מידיו של השוטר את פנקס הדו"חות ובכך הפריע למעשיו.

5. הצדדים הגיעו להסדר טיעון במסגרתו הוסכם כי שירות המבחן יבחן, בתסקיר שיערוך, את שאלת ההרשעה ובכפוף לתסקיר חיובי המשיבה תעתור להרשעה, מאסר מותנה, של"צ ופיצוי למתלונן בסך של 1,000 ₪ וההגנה תהיה חופשיה בטיעונה.

6. שירות המבחן המליץ על הטלת של"צ בהיקף של 100 שעות, וכן הומלץ כי בית המשפט ימנע מהרשעת המערער, זאת על מנת להימנע מפגיעה בעתידו.

7. בית משפט קמא קבע כי טיבה של העבירה ונסיבותיה, דורשות נסיבות חריגות ביותר וקיצוניות על מנת שיצדיקו הימנעות מהרשעה. כמו כן נקבע, כי על פי הנתונים שנמסרו בתסקיר המבחן, לא עולה כי מההרשעה הפלילית צפויה פגיעה קונקרטית חמורה כלשהי במערער מעבר לפגיעות הרגילות הנגרמות למי שמורשע בפלילים.

טענות הצדדים

8. לטענת המערער, בית המשפט קמא שגה משלא קיבל את המלצת שירות המבחן והחליט להרשיעו. כמו כן, טעה בית המשפט משלא נתן משקל ראוי לגילו, היעדר עבר פלילי, הודאתו וקבלת אחריות, העובדה שהמערערות שלו בעבירה הייתה מקרית ואינה משקפת את אורחות חייו, הזמן שעבר מאז בוצעה והסיכוי הנמוך להישנותה.

9. עוד נטען, כי שגה בית המשפט קמא בקביעתו כי נדרשת פגיעה קונקרטית חמורה על מנת להימנע מהרשעה ולא הסתפק בקביעת שירות המבחן כי קיים סיכוי לפגיעה עתידית עקב ההרשעה. וכן, נטען כי יש מקום לביטול ההרשעה מחמת אפשרות לקיום נזק קונקרטי בעתיד (באה הפניה ל-ע"פ 5446/15) ועל כן יש מקום לקבל הערעור, שכן המערער עובד כחשמלאי והוא רוצה להתקדם בתחום זה עד להיותו קבלן רשום. על פי הוראות החוק בעניין זה - נדרש העדר רישום פלילי (הוגשו המסמכים הרלוונטיים הנוגעים בכך). שירות המבחן הצביע על היות המערער אדם נורמטיבי, זו הסתבכותו הראשונה והיחידה, העבירה בוצעה לפני למעלה משלוש שנים. כל אלה, כך נטען, מצדיקים קבלת הערעור.

10. ב"כ המשיבה טענה כי ההחלטה אליה הפנה הסנגור אינה דומה לענייננו, שכן דובר שם על נזק קונקרטי ממשי ואילו המערער מייצר לעצמו פוטנציאל לנזק קונקרטי ערטילאי. בנוסף, עונשו של המערער קל באופן ממשי, בית משפט קמא התחשב לקולא בכל הנתונים של הנאשם ואין טעות בגזר דינו של בית משפט קמא המצריך התערבות ערכאת הערעור. על כן יש לדחות הערעור.

דין

11. ברע"פ 11476/04 מדינת ישראל נ' חברת השקעות דיסקונט בע"מ ואח' נקבע, לעניין אי הרשעה, כדלקמן:

"לענין זה ייאמר בתמצית: ככלל, ביטולה של הרשעה במערך הענישה

בפלילים הוא ענין חריג שבחריג, המתאפשר בנסיבות מיוחדות (סעיף 192א לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982, וסעיף 71א(ב) לחוק העונשין, התשל"ז-1977). על פי העיקרון המשפטי הרווח, קיומה של אחריות בפלילים לביצוע עבירות על החוק מחייב הרשעה וענישה כחלק מאכיפת החוק, כנגזר ממטרות הענישה, וכנדרש מיישום עיקרון השוויון של הכל בפני החוק. בהתקיים אחריות פלילית, סטייה מחובת הרשעה וענישה היא, על כן, ענין חריג ביותר. ניתן לנקוט בה אך במצבים נדירים שבהם, באיזון שבין הצורך במימוש האינטרס הציבורי באכיפה מלאה של הדין, לבין המשקל הראוי שיש לתת לנסיבות האינדיבידואליות של הנאשם, גובר בבירור האינטרס האחרון. כאשר מתקיים חוסר איזון נוקב בין הענין שיש לציבור באכיפת הדין, לבין עוצמת הפגיעה העלולה להיגרם לנאשם מהרשעתו וענישתו, עשוי בית המשפט להשתמש בכלי הנדיר הנתון בידו ולהימנע מהרשעת הנאשם (ע"פ 2083/96 כתב נ' מדינת ישראל, פ"ד נב(3) (1997); ע"פ 5102/03 מדינת ישראל נ' קליין, פסקה 76 ואילך ([פורסם בנבו], 4.9.2007)).

12. לאור הכלל כמפורט לעיל ובנסיבות העניין, לא מצאנו לנכון להתערב בגזר דינו של בית משפט קמא. בית המשפט התחשב בהמלצת שירות המבחן גם אם לא קיבל את ההמלצה שלא להרשיע את המערער, והדבר בא לידי ביטוי בכך שניתן עונש צופה עתיד (3 חודשי מאסר על תנאי) וקנס בסך 500 ₪. וכן, החלטתו באה בגדר הטווח שנקבע בהסדר הטיעון. לא ראינו כי נפלה טעות בהחלטת בית משפט קמא המצדיקה התערבות ערכאת הערעור.

לפיכך, הערעור נדחה.

ניתן היום, כ"ד אדר תשע"ח, 11 מרץ 2018, בהעדר המערער, ובמעמד ב"כ המערער, וב"כ המשיבה.

שירלי רנר,
שופטת

כרמי מוסק, שופט

רפי כרמל, שופט
אב"ד